

שנה שש עשרה - עלון מס' 818

@ ניתן להקדיש העלון והשיעור בליווי של הרה"ג הראשון יצחק יוסף שליט"א, לרפואה, ברכה, פרנסה טובה, זיווג, הצלחה, זש"ק ולהבדיל לעילוי נשמת יקיריכם. טל' המערכת: 054-7743834, 08-9437333

בס"ד כ' אייר ה'תשע"ו
הדלקת נרות - 19:20
צאת השבת - 20:12
רבנו תם - 21:06
שעון קיץ - לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל

שבת מנוחה

כפטידון: "ה' עוזי"
(ירמיה טז)

השבת לה' לעומר
פרקי אבות - פרק ד'

פרשת בהוקדתי

בדוק ומנוסה - סגולה להשתתף בסעודה וביעית בביהמ"ג "אוהל-מועד" השיעור בליווי יחל ב- 21:30

מלטייני הפרשה:

← הקב"ה מרבה שפע ברכות לעם ישראל אם ילכו בדרך התורה וקיום המצוות.
← בצד הברכות יש תוכחות וקללות אם יעזבו חס וחלילה את התורה ומצוותיה.
← לבסוף דברי נחמה אם ישובו מדרכם הרעה, הקב"ה יסלח להם.

אם בהקדתי תלכו ואת-מצותי תשמרו ועשיתם אתם"אם בהקדתי תלכו ואת" = ראשי תיבות "אבות" נקראו דור ישרים, וראוי לבנים לקחת דוגמה מהם, כיצד להשביע רצון אביהם שבשמיים.

ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו"

פירש רש"י "ועץ השדה" הן אילני סרק ועתידין לעשות פירות", "ועץ השדה יתן פריו" ר"ת שניות "תעשר". ללמד שעל ידי מצוות המעשרות זוכה לשפע ולברכה שלא בדרך הטבע, כאילני סרק שאין טבעם לעשות פירות.

ונתפלו איביכם לתפליכם לחרב"

וברש"י שיהיו נופלים שלא כדרך הארץ. פירש דהנה דרך הנופלים ליפול לאחור, אבל כאן אמרה תורה שהם יפלו על פניהם לפניכם כדי שלא תהיה לכם טרחה להרגם, כמו שמצינו בגלית שנאמר בו ויפול על פניו ואחז"ל שנפל על פניו סמוך לדוד שלא יצטרך לטרוח ולילך י"ב אמה בכדי לחרות את ראשו. (חנוכת התורה)

והשמותי את מקדשכם ולא אריה בריח ניהחכם"

לכאורה אם התקיים "והשמותי את מקדשכם" ואין בית המקדש אז מה יש להריח הכתוב להדגיש "ולא אריה בריח ניהחכם"? מתרץ המהר"ל דיסקין על פי מה שאמרו חז"ל (יומא טז), ששנים רבות אחרי החורבן היו מריחים עוד את ריח פטום הקטורת. ועל כך בא הכתוב ואמר "והשמותי את מקדשכם" דהיינו שיגיע זמן שאפילו אותו הריח לא יגיע לכם.

"אלה המצות אשר ציוה ה'"

מצוות במילוי אותיות: מ"ם, צד"י, וי"ו, תי"ו - עולה במספר 612 וזה בגימטריא תלמידי חכמים, שנאמר במשלי "חכם לב יקח מצות". ועם הכולל = 613 = כמנין תרי"ג.

פינת הניבים והפזמונים
דמו בראשו = הוא אשם באסונו, הוא ישא באחריות למעשיו.
דוגמה: החברה להגנת הטבע סמנה שבילים למטיילים ברחבי הארץ, ומי שילך מהם דמו בראשו.
מקור: הנה אנתנו באים בארץ, את-תקנת חוט השני הזה תקשרי בחלון, אשר הורדתנו בו. ואת- אביך ואת-אמך ואת אחיך ואת כל-בית אביך תאספי אליך הפיתה. והיה כל אשר-יצא מדלת ביתך החוצה - דמו בראשו, ואנתנו נקים. וכל אשר יהיה איתך בבית, דמו בראשו, אם-יד תהיה בו [יהושע ב יח - יט]. (ניבונכון)

לידינו מיטפחת הסף היקרה. מערכת העלון "אברהם יגל" משתפת בצערם הרב עם פטירת האם הצדקת הצנועה והענווה **מטעודה חסון** בת זרודה ז"ל שנפטרה השבוע יד' אייר תשע"ו. נשגר תנחומינו לכל המשפחה. הרופא לשבורי לב ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד.

הסידור ממשל מדוד עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידושי": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

"והייתי לכם לאלקים ואהם תהיו לי לעם"

מבאר רש"י: אטייל עמכם בגן עדן כאחד מכם! ידוע הדבר- אמר רבי ישראל מאיר הכהן מראדין, בעל ה"חפץ חיים" שמלכות שמים היא כעין מלכות הארץ, ובמלכות הארץ מקובל, שכאשר המלך עובר באיזו עיר, מכינים מתחילה אנשים שיהיו ראויים לקבל את פניו. אותם האנשים המוכנים לקבלת פני המלך, צריך שיהיו בהם שלשה דברים עיקריים, שאם יחסר אחד מהם לא יתאימו לתפקיד הרם: **א.** צריך שיהיה שלם באבריו ולא בעל מום. **ב.** צריך שיהיה מלבוש במלבושי כבוד הראויים לפני המלכות. **ג.** צריך שיהיה חכם, כדי שיהא ביכולתו לענות למלך על מה שישאלנו. כל שלשת העיקרים הללו - אמר ה"חפץ חיים" - שייכים גם כן בהקבלת פני מלכו של עולם יתברך. כי ידוע מה שכתבו בספרים הקדושים, שניתנו תרי"ג מצות כנגד רמ"ח אברים ושס"ה גידים שיש באדם, ואם האדם מקיים את התורה ותרי"ג מצותיה, אז הנפש היא שלימה בכל, אבל אם חס ושלוס לא יקיים איזה מצות עשה, יחסר לו לעתיד לבוא אבר אחד כנגד מצוות עשה המיוחדת לו, ונעשה בעל מום לנצח.

"בניד כשחילי זתיים - חינוך"

"להעניש" ? מתי? האם זה טוב? ...
תחילה אנחנו צריכים לשאול את עצמנו, על מה? לא כל התנהגות ש"מקפיצה" ברגע הראשון את המבוגר, היא אכן שלילית. אולי יש כאן ביטוי של שמחת חיים בריאה, גם אם צריך קצת הכוונה?
אולי תינוק לומד את המרחק בין השולחן לצפה ע"י זריקת חפצים, וההורים לילד הבכור, שמאוד רוצים כבר לחנק, סבורים שצריך להקנות לו הרגלי-נימוס (זורק? לוקחים..). אולי ה"היפר" איננו חסר התחשבות, אלא חייב לעשות ריצה קלה בבית בדיוק בשעת המנוחה, ועדיף לסכם איתו על מגרש אחר, במקום להעניש?
אולי משהו מאוד מטרד את הנער ואינו יכול בשום אופן לעשות מה שאתה מבקש באותו רגע?
אולי יש לו חוש הומור שהמבוגרים לא מבינים והוא בכלל התכוון להגיד בדיחה טובה ולא להתחצף?..
יש דברים שאינם רעים כלל וכלל. לפעמים זקוקים להכוונה ולפעמים טוב יותר להשאיר אותם כמו שהם. לעבור את השלב הזה בחיך קל. גם אם צריך, למשל, בגיל צעיר, להעביר כמה חפצים בבית למקומות פחות "שבריים".

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יגל" משדר בלוויין **בכל מוצאי שבת** את שיעורו של הראשון לציון הרח"ג **י"צחק יוסף שליט"א** בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה **21:30** השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

מקום מיוחד לנשים בלעדי ביבנה

פסוקי תורה

"גמ"ח בס"ד" מפיץ חוברות לערות "עיני לאה" ליקוטי תפילות ועצות לזיווגים הגונים וכן חוברות לכלה **"הכל לכלולות"** לקראת החתונה. **מרגלית 050-9922613**

רפואה שלימה

כפא"נה יעקובי בת קדמחאר הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרנ"ב אבריה ושס"ה גידיה. שתחזור לאיתנה הראשון ותזכה לשנים רבות

פרכה והצלה

כמ"כאכ ויחנה יוספי הי"ו שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות וטובות ויתגשמו משאלות ליבם לטובה.

מרות ואיחולים לזיווג

עו"ד **ז'ע"ה ואפרת יהב** בהגיע הבן **למציאות**. יח"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בכל דרכיו ומעשיו, שיתברך בכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות ותרוו נחת מיוצאי חלציהם וברכה לאלים טובים ומלכה ומנחם יהב

מרות ואיחולים לזיווג

לז'מית ואורי פר"ס בהגיע הבן **למציאות** יה"ר שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בכל דרכיו ומעשיו, שיתברך בכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות **למשה ויפה אלדד הי"ו** שירוו נחת מיוצאי חלציהם

פרכה והצלה

למרדכי ומיכל מוסאי הי"ו שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות וטובות ויתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה

רפואה שלימה

ליוסף פרץ בן רחל הי"ו הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרמ"ח אבריו ושס"ה גידיו. שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות וטובות ונעימות עם רעייתו **דליה מנב"ת**

פרכה והצלה

לז'מית ואורי פר"ס שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות וטובות ויתגשמו משאלות לטובה **למני** וזיווג הגון במהרה לטובה. (מנשה) בן שמחה.

כל הישועות והברכות

לז'מית ואורי פר"ס שתרמו לטעודה הרביעית בלויין זכות מרן **עובדיה יוסף זצ"ל** לרפואת והצלחת כל ילדיהם וכנדיהם. שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה. זכות המצוה העמוד להם שיתברכו ברוחניות ובגשמיות ובכפואה שלימה ובפרנסה טובה. זיווג הגון עוד השנה לאייל בן שרה ולהבדיל לעי"נ אברהם בן יהודה ז"ל

פרכה והצלה

למרדכי ורחל ז'זכ"ן שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות וטובות ונעימות וירוו נחת מיוצאי חלציהם ויתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה וזיווגים הגונים לכל ילדיהם

רפואה שלימה

לשושנה כהן בת רחל מנב"ת הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרנ"ב אבריה ושס"ה גידיה. שתחזור לאיתנה הראשון ותזכה לשנים רבות וטובות ונעימות.

פרכה והצלה

למרדכי וידינה אלעזר שיתברכו בבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות וטובות ונעימות ויתגשמו משאלות לטובה **לאלעזר** בן דינה.

לע"י הישר והענו

יחיא גזלן בן יוסף ז"ל יום ראשון כ"א אייר פקידת שנתו

לע"י הישר והענו

אברהם מוסאי בן יהודה וחננס ז"ל השבת פקידת שנתו **משמרה בשעה 12:30**

לע"י הצנועה והענוה

אוסנת כלפון בת עזיזה ז"ל נפטרה כה" אייר ביום חמישי פקידת שנתה

שבת שלום זמבזדך

בריאות והחלמה איתנה :

שלמה לארי בן מרים הי"ו משה נאמן בן מרים הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו מרדכי עמרני בן רבקה הי"ו ישראל פריג' רפאל בן מרים הי"ו יצחק-חי כהן ז"ה בן פרידה הי"ו באבאי באבאי בן מורודי הי"ו לירן מלכה בן ריטה ועמרים הי"ו	שאל-אליהו כהן בן מזל הי"ו רחל מוסאי בת ביבי ומרדכי הי"ו שרה ביבי לארי בת רבקה מנב"ת לאה בלקר בת מרסל מנב"ת סיגלית כלימי בת דינה מנב"ת רזיה סינדי בת חוה מנב"ת בן יהושע ניקי ניסים הי"ו זרבה אפרת בת מרים מנב"ת	הרה"ג יוסף-מיכאל אברג'ל בן רינה ז"ל לוי לוי בן דוד ורבי ז"ל חיים חייק"ה טחלוב בן שירין ז"ל גואל רחמני בן שרה ז"ל יוסף דוקרקר בן רחל ומשה ז"ל איטו אבוטובל בת שמחה ז"ל יצחק שלומי בן דבורה ז"ל שרה מוסאי בת סרוור ז"ל	משה גמזו בן שרה ז"ל שרה בכורי בת חוה ז"ל גולשן באבאי בת מרים ז"ל מרים יתח בת תנה ז"ל מרים ועלני בת גולשן ז"ל טובה הרוני בת שאוקט ז"ל גילה הירש בת רחל ז"ל רבקה אביבה בת יקוט ז"ל	מרדכי לארי ז"ל בן שלמה ושרה שיחיו	בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל
--	--	--	--	-----------------------------------	--------------------------------

ובכללם לרפואת כל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

דין סחיטת פירות בשבת

א. מותר לסחוט לימון בשבת, שהעיקר לדינא לדין כדעת מרן בשלחן ערוך, להקל בזה בכל ענין, בין כשסוחטו בפני עצמו לתוך כלי ריקן כדי לעשות ממנו לימונדה, ובין כשסוחטו לתוך כלי שיש בו משקה, או על מנת לערבו אחר כך בתוך אוכל. ואין למורה הוראה להורות לאסור לסחוט לימון בשבת נגד דעת מרן השלחן ערוך מרא דאתרא שקבלנו הוראותיו. ומכל מקום המחמיר לעצמו שלא לסחוט לימון אלא גבי אוכל, תבא עליו ברכה. ואם סוחט לימון לצלחת שיש בה סלט, צריך לזהר שאם נפלו מגרעיני הלימון לתוך הסלט לא יברור הגרעינים מתוכו, דהוה ליה בורר פסולת מתוך אוכל, שאסור מן התורה. (ילקוט יוסף שבת כרך ג' עמוד ש. לויית חן סי' נז)

ב. ומכל מקום אם עושה לימונדה נכון לחוש לכתחלה לדברי המחמירים שלא לסחוט את הלימון לכוס ריק ואחר כך ליתן שם סוכר ומים, אלא יתן את הסוכר בתחלה לתוך הכוס, ויסחוט עליו הלימון באופן שהמיץ יבלע בסוכר, ואחר כך יערה עליו מים. ואף שמעיקר הדין נתבאר שאין איסור בסחיטת לימון בשבת, מכל מקום כיון שהוא דבר שבנקל אפשר להחמיר בו, לפיכך טוב שיסחוט את הלימון על גבי סוכר, וכמבואר. ואם אין הלימון נבלע בסוכר אלא צף מעליו, אין טעם לחומרא זו, דבזה לא שייך לומר משקה הבא אל האוכל כאוכל דמי, ולכן יסמוך על עיקר הדין שמוותר לסחוט לימון בשבת. (ילקו"י שבת ג')

ג. אם רוצה לסחוט לימון לתוך כוס תה חם, אין לסחוט הלימון לתוך הסוכר קודם שיערה מים ורתחים מכלי ראשון לתוך הכוס, מפני שכשמערה מים חמים שהיד סולדת בהם מהכלי שעל האש, הרי הוא מבשל מי הלימון בעירוי, ונמצא שעושה חומרא המביאה לידי קולא. אלא יערה הרתחים לכוס ריק, ומשם יערה לתמצית הלימון והתה. ויש שמחמירים שלא לסחוט לימון לתוך כוס תה חם שהיד סולדת בו אפילו כלי שני, מפני שסוברים שהלימון נחשב דבר חריף שמבשל אף בכלי שני כמו בקלי הבישול. ולדעתם יש להמתין עד שהתה לא יהיה חם בחום שהיד סולדת בו, ואז יוכל לסחוט לתוכו את הלימון. אולם מדינא אפשר להקל. ומכל מקום טוב להחמיר. (ילקוט יוסף שבת ג' עמוד שנג. וראה לעיל עמוד תרסד סעיף נג.)

ד. מותר לשפשף הידים בחתיכת לימון שנסחט, כדי להעביר הלכלוך, אף שהלימון נסחט בשעת רחיצת ידיו. ומעיקר הדין יש להקל בזה אפילו בלימון שעדיין לא נסחט, וסוחטו בעת השפשוף בידיו. (ילקו"י שבת ג' שנג)

ה. מותר לסחוט אשכול ענבים בשבת לתוך קדרה שיש בה תבשיל, או לתוך קערה וצלחת שיש בהם אוכלים, שמשקה הבא לתוך האוכל דינו כאוכל, והרי הוא כמפריד אוכל מאוכל שאין בזה משום מפרק. וכל שכן שמוותר לסחוט שאר פירות כגון תפוחי זהב ואשכוליות לתוך אוכל מהטעם הנ"ל. לפיכך מותר לסחוט בשבת תפוזים לתוך סלט פירות או גזר מרוסק (שריסקוהו מערב-שבת) כדי להעמימם. וכן מותר לסחוט פירות על גבי בננה או תפוח-עץ מרוסקים לצורך הכנת מאכל לתינוקות. במה דברים אמורים כשהמאכל שבתוך הקערה מרובה והמשקה הנסחט עליו מתערב ורובו נבלע בתוכו ומתקנו, ולכן נחשב כאוכל. (ואין צריך שכל המשקה יבלע באוכל). אבל אם המאכל הוא דבר מועט והמשקה הנסחט צף עליו מפני ריבוי של המשקה, הרי הוא מפרק ואין בזה היתר כלל.

בח הדיבור - פרשת בחוקות'

"אני ה' אלוהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים מהיות להם עבדים ואשבר מוטות עולכם ואולך אתכם קוממיות". "מצרים מהית להם עבדים" = "ר"ת מעמל" "מהית" אותיות מיתה, דהיינו הצלתי אתכם כי רציתם להגאל, ומי שלא רצה להיגאל מת במכת חושך, כמאמר הפסוק וחמושים עלו ממצרים אומר רש"י שרק אחד מחמישה זכה להיגאל ואילו ארבעה מתו במכת חושך. ידוע שכל הגאולה היא כדי לקבל את התורה בהר סיני, אז רומז הפסוק שמי שחי בעולם הזה במתכונת מצרים ולא מבין את התכלית למה בא לעולם ולא עמל בתורה, אזי נשאר במצרים וחייב במיתה. ידוע שרשעים בחייהם נקראים מתיים. על כן ירגיש אדם תמיד במצב של גאולה פרטית. כאשר קם בבוקר וומד על רגליו פוקח עיניו מדבר ומודה להי' יתברך שהחזיר נשמתו בחמלה רבה, זוקף הולך ויבין שכל הילוך ונשימה היא גאולה. צריך האדם להשתמש בהם בדרך התורה הקדושה ומצוותיה וכך יכניס שמחה בליבו תמיד על הזכות שנפלה בחלקו להיגאל ממצרים בעבר ובהווה ויזהר על מצרים בעתיד, כי אם נחלק את התיבה מצרים יש בתוכה יצר דהיינו "לפתח חטאת רובץ". אם עושה כך כתוב: "ואלך אתכם קוממיות" אומר רש"י בקומה זקופה. כך צריך ללכת כל יהודי ולא חלילה להתבייש ביהדותו וכל שכן בן תורה תלמיד חכם צריך שיגבה ליבו בדרכי השם ויקדש שם שמים ברבים. "ואם המקדיש יגאל את ביתו" "המקדיש" אותיות קמה ידש רומז הפסוק שצריך האדם לעשות את ביתו קודש. "ויסוף" אותיות סופי יחשוב האדם מה יהיה בסופי ואל יקוף בחינוך "לפום צערא אגרא". חמישית כסף ערכך עליו = ס"ת כתפן. עליו והיה לו = ר"ת עול דהיינו יישא את משפחתו כעול על כתפו. ומהו ויסוף חמישיתו? ידוע שהצדקה היא מעשר והמחמיר לתת חומש תבוא עליו ברכה. כך בחינוך בקדושה ובטהרה יהיה בחזקת ויסוף חמישיתו. וגם חמישית אותיות משיח כך זוכים... "אז תשבת הארץ את שבתותיה". הפסוק מדבר על השבת בלשון רבים, שבתתיה שלא נשמרת כהלכתה. והתשובה כנגד זה מביאה גאולה לעם ישראל. אומרת הגמרא אם ישראל שומרים שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלין. נשים לב שזה כאילו נגד כל הקללות שכתובות, ועל האחרות לא נכתב מיד נגאלין. ואיך שומרים שבת כהלכתה? הרי צריך ללמוד את כל הלכות שבת שהן מרובות כדי לא להכשל חלילה באיסורי שבת. בא הסיפא של הפסוק ואומר והרצת אותיות תורה ושבת מביאין גאולה לעם ישראל. "כל ימי השמה" אומר רש"י-לשון לעשות ולשון שממה. דהיינו אם רוצים גאולה חייבים ללמוד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי התורה הכתובים וכך מפריחים את השממה בכל זמן ובכל עת והדלת פתוחה לכל יהודי להכנס ללמוד שנאמר בחקותי אותיות חבקותי כל יהודי וקרבותי אותו לתורת ישראל ולעם ישראל כי דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. (מעבדכם הנאמן א.ש. הי"ו)

" ואבותינו סיפרו לנו "

"והייתי לכם לאלקים ואתם תהיו לי לעם" (כו, יב)

מאמר חז"ל על הפסוק (איוב כ"ט, י"ד) "צדק לבשתי וילבשני". יש נאה ללבושו ואין לבושו נאה לו, ויש שלבושו נאה לו והוא נאה ללבושו. (האלשיך הקדוש)

"אשתי נמצאת בכלל אלפיים דולר שחורים לי...". מיד הוציא החסיד את הכסף, ונתן לו. שאל השוטר: "איך אחזיר לך טובה על שהצלת את אשתי?" אמר לו: "אתה לא צריך להחזיר לי טובה, הרי כבר עשית לי טובה גדולה. עם זאת, אני מבקש ממך, שאם תראה פעם בן-ישיבה בצרה, תעזור לו." השוטר מסיים ואומר לסטודנט: "כבר עשר שנים אני מחפש בן-ישיבה, ואתה הראשון שאמרת לי שאתה הולך ללמוד בישיבה. כעת מצאתי את ההזדמנות להחזיר טובה לחסיד ההוא". הסטודנט כמעט לא האמין למשמע אוזניו. הרצון שלו להגיע לישיבה ולעמוד על טיבה התחזק פי כמה וכמה. הוא הגיע לליקווד, וזכה ללמוד ולהתעלות בישיבה. היום הוא אברך ת"ח בירושלים, ויש לו ב"ה אשה וילדים שהולכים בדרך התורה. וממה הכל התחיל? מהלבוש של בן הישיבה, שהתהדר בלבוש של יהודי בן תורה בוונצואלה. (דורש טוב)

בתכריכים אין כיסים

היה פעם סוחר עשיר וקמצן שמעולם לא נתן משלו מאומה, בקושי לעצמו. לבוש היה בבגדים בלויים, נעל נעלים מרופטות, גר בבית קטן ועלוב ואכל מאכלים פשוטים וזולים. חבל על הכסף!

חברים רבים לא היו לו. פה ושם היו אנשים טובי לב שהתעניינו בשלומם והחליפו איתו מילים מספר, מרחמים על מסכנותו. גם לקרובי משפחתו לא היו הרבה סיבות להתנאות בו ולשמור עמו על קשר.

יום אחד הוא נפל למשכב, מחלה קשה תקפה אותו. הרופאים לא נתנו תקווה רבה, והמצב נראה נואש.

שכנים ומכרים שהתעלמו ממנו עד לאותו יום, באו כדי להפריד. קרובי המשפחה המועטים עמדו ליד המיטה מעמידים פני כואבים, מקווים אולי רשם משהו על שמים בצוואה, למרות שהשמעות דיברו על צוואה מסוג שונה.

בין הבאים להפריד היה גם בנו של החייט שמת לא מכבר ממחלה דומה. החייט היה בין המעטים שדרשו בדרך כלל בשלומם של הסוחר העשיר, כך שהבן התקבל בידדות רבה למדי. רוח של רגשנות עברה על הסוחר החולה, והוא יבב באוזנו של בן החייט: "ראה, אני עומד למות. לא עשיתי הרבה בחיי, לא הספקתי את כל הדברים שרציתי לעשות, לא ניצלתי את עושרי מספיק..."

בן החייט החליט לנצל את המעמד ולהחכים את האיש. הוא הנהן בראשו ואמר: "כן, אתה באמת נראה גוסס. כנראה, הינך הולך למות. אבל לפני שאתה מת, יש לי בקשה קטנה אליך, האם תהיה מוכן לעזור לי?"

האיש שחיבב את הבחור, ואף התרכך מעט בימי מחלתו, השיב בפעם הראשונה בחייו בחיוב, למרות שעדיין לא ידע מה הבקשה. "אבא שלי, החייט, שמת לפני כמה חודשים, התגלה אלי אתמול בחלום הלילה והתלונן שחסרה לו שם למעלה מחט. אילו היתה בידו מחט, היה יכול לתפור שם חליפות ובגדים, הוא ביקש את עזרתך..."

"איך אוכל לעזור לך בעניין?" שאל העשיר.

הבן הוציא מחט מכיסו, הושיט לאיש ואמר: "לא אבקש ממך הרבה, רק אם תוכל, כשאתה עולה למעלה, לקחת את המחט הזאת ולתת אותה לאבא". "בשמחה רבה!" השיב האיש. נטל את המחט ונפרד ממנו לשלום.

בלילה נדה שנתו של העשיר. המחט הטרידה את מנוחתו. "היכן אשים אותה?" חשב. בתחילה תקע אותה על דש בגדו, אבל אחר כך חשב, הרי בגדי לא יעלו איתו, והמחט מה יהיה עליה? ככל שהפך בעניין, כך התבהרה לו העובדה שאין לו שום דרך לקחת איתו את המחט. מכאן למד מוסר השכל חשוב מאוד. אם אין דרך לקחת מחט אחת קטנה, ודאי שאת כל הרכוש שצבר האדם בימי חייו לא יוכל לקחת עימו. שניה את צוואתו והוריש את כל רכושו לעניים לשיבות ולצדקה. (ערכים)

מאמר חז"ל על הפסוק (איוב כ"ט, י"ד) "צדק לבשתי וילבשני". יש נאה ללבושו ואין לבושו נאה לו, ויש שלבושו נאה לו והוא נאה ללבושו. (האלשיך הקדוש)

סיפר הרב גואל אלקריף שליט"א: במדינת וונצואלה אין כמעט בחור ישיבה אחד, ונדיר לראות שם יהודי במראה חרדי. בחור ישיבה אחד, הוצרך לשהות שם, והקפיד גם שם ללכת עם כובע וחליפה. הוא לא שנה כלום מהליכותיו וקידש בכך שם שמיים. יום אחד, כשהלך ברחוב פגש אותו סטודנט יהודי, ושאל אותו לפרש מראהו החרדי. הבחור הסביר לו, שהוא לומד תורה בישיבה, וזהו לבוש של יהודים בני תורה. הסטודנט לא הכיר את המושג ישיבה, ואפילו לא ידע מה היא תורה. במשך שעה וחצי שוחחו השניים. בחור הישיבה הסביר, שהלבוש היוצא דופן, הוא לבוש מכובד, כמו שמתאים לבן מלך. והרי כל יהודי הוא בן של מלך מלכי המלכים. נשיא ארצות הברית לא ילבש בגדים מוזנחים ועלובים, נכון? אתה רואה אותו תמיד מופיע עם מלבוש מכובד. גם אני, כבן-ישיבה, משתדל ללכת עם בגדים מכובדים. "איפה נמצאת הישיבה?", התעניין הסטודנט. "בליקווד", השיב הבחור.

לא עבר זמן רב, עד שהסטודנט החליט לנסוע לליקווד, לבדוק מקרוב את הישיבה המסקרנת הזאת. אזרח של וונצואלה, שבדרום אמריקה, זקוק לויזה כדי להיכנס לארצות הברית. לאותו סטודנט היתה ויזה, והוא הגיע למעבר הגבול, אבל לא שם לב שפג תוקפה של הויזה שלו. השוטרים בצד האמריקני של הגבול התייחסו אליו בחומרה, כאילו רצה להיכנס לארצות הברית במרמה.

הגיע שוטר כושי עם ניידת, הורה לו להיכנס, והתחיל לנסוע. עמדו לגרש אותו בחזרה לאמריקה הדרומית.

בדרך פונה אליו השוטר, ושואל: "למה באת לארצות הברית?" השיב לו: "באתי ללמוד בישיבה". "באת לישיבה?..." משוה בלתי ברור השתנה, פתאום. עצר השוטר את הניידת, עשה פרסה, והתחיל לנסוע לכיוון ההפוך. "היי, לאן אתה לוקח אותי?" הסטודנט נבהל.

פניו של השוטר משדרות אהדה. למרבה ההפתעה, הוא אומר: "אני לוקח אותך לעורך דין אחד. תשלם לו אלף דולר, והוא יארגן לך ויזה באופן מיידי, במקום". עלה הסטודנט לעורך הדין, שילם לו, וקיבל ויזה. השוטר בינתיים חיכה לו למטה בניידת. "בוא, חביבי", אומר השוטר, "אני עכשיו מונית ספיישל בשבילך, אני אסיע אותך בניידת עד תחנת הרכבת. אביא אותך לרכבת שתיקח אותך לליקווד". הסטודנט היה מלא הכרת תוב, אבל גם מבולבל מאוד. "אני מודה לך מאוד על כל העזרה, אבל אפס לשאול משהו... מה קרה שהחלטת, פתאום, לא לגרש אותי ולעזור לי כל כך הרבה?" "תשמע סיפור, אבל סיפור חזק", אומר השוטר. הוא סיפר על תיק שיתפרו לאשתו. העלילו עליה עלילה, וחייבו אותה לשלם אלפיים דולר. מאחר שלא היה באפשרותם לשלם את הכנס הזה, הכניסו אותה לכלא. זמן מה אחר כך, הלך השוטר ברחוב, וראה יהודי חסיד יוצא עם תיק מחנות.

פתאום הגיח בסערה בריון בגובה מטר תשעים, ומול עיניו של השוטר, התנפל על החסיד וחסף ממנו את התיק. החסיד התחיל לצעוק ולרדוף אחרי השודד, אבל השודד היה הרבה יותר מהיר ממנו. לא היה לו סיכוי מולו.

השוטר, לעומת זאת, היה בכושר מעולה. הוא רדף אחרי השודד, לכד אותו, ולאחר מאבק קצר השכיב אותו על המדרכה, והזמין ניידת. הוא החזיר את התיק לחסיד.

החסיד היה נרגש. הוא הודה לשוטר במילים חמות, וסיפר לו שבתיק היה סכום כסף גדול מאוד. "אין צורך להודות לי", אמר השוטר, "רק עשיתי את העבודה שלי".

"הצלת את רכושי", אמר החסיד, "ואני רוצה להכיר לך טובה. לא רק בדיבורים". מכיון שכך, סיפר לו השוטר: